

VILAN VAN DE LOO

Thaibokser Darryl Sichtman:

'Elke vechter heeft thuisbasis nodig'

Hij stond te sparren in de ring van Dragon Gym, terzijde van de grote zaal. Darryl Sichtman, thaibokser. Afgetraind, snel bewegend en soms de tegenstander aanmoedigend dat hij echt wel harder mocht trappen. Soms keken ze de zaal in, waar een gewone kickbokstraining aan de gang was. Dan hing Darryl over de touwen, met zichtbare betrokkenheid. Toen wist ik nog niet hoe verantwoordelijk hij zich voor alles daar voelde. Dat vertelde hij me later, na de training, in een kantoor-tje van de sportschool.

Door Vilan van de Loo

Zijn uiterlijk bedriegt, ontdekte ik al snel. Achter dat jongensachtige gaat een prof schuil, die in de vechtsportwereld bekend staat als knock-out-specialist. Van zijn 26 wedstrijden bij de amateurs won hij er 23 op KO. Hij traint bijna dagelijks bij Dragon Gym, wekelijks bij Kr-kampioen Remy Bonjansky en als het lukt, ook nog bij sportscholen in Amsterdam. Investeren in zijn know how. Je leert overal iets anders, en in het vechten ziet hij zijn toekomst. Eerst in de ring, dan als sportschoolhouder, samen met zijn vriendin. Hoe dat begonnen is? "Als kind was ik te druk. Ik had veel te veel energie. Dus gingen we met tien jongens uit de buurt naar het kickboksen in buurthuis Boskant. Eerst kijken, dan meedoen. Via een vriend kwam ik naar Dragon Gym. Van alle jongens die begonnen, ben ik als enige hier over". Want hoe gaat dat, filosofeert hij, er komen banen, gezinnen en jongens genoeg die liever uitgaan. Hij leeft voor de sport. Bijbaantjes. Darryl is nou eenmaal iemand die honderd procent loyaal is. In zijn vriendschappen ('Ik zie die jongens nog steeds') en in zijn hartstocht voor de sport. Loyaliteit is belangrijk. Onthouden wie je geholpen hebben, waar je vandaan komt, juist als je weet dat je ver zou kunnen komen, zoals Darryl. Hij heeft altijd voor Dragon Gym gevochten, zijn Turkse trainer was er altijd: "Atli zag het in me. Hij zei, als je zo doorgaat, kom je er". Dat talent is er. Voeg daar zeven jaar wedstrijddervaring bij en een vechttintelligentie. Bijna verontschuldigd legt hij uit hoe gemakkelijk het is, voor hem tenminste: "Het zijn gewoon bepaalde plekken die ik kan raken op je lichaam. Als je een simpele combinatie doet ... Kijk, het is een soort puzzel die je moet maken. Die persoon, als ik hem in zijn buik raak, dan zakt hij. Daarna kan ik hem omhoog slaan en dan staat hij open. Dan kan ik hem raken. Je moet kijken hoe hij reageert op de aanval. Dat is het eigenlijk. Kijken hoe hij reageert. Dan kun je alles doen wat je wilt".

Respect

Dragon Gym heeft een grote zaal vol met recreanten, een handvol mensen die wedstrijden willen doen, en dan is er één prof. Zo loopt de hiërarchie op, met aan de top de trainers. Soms geeft Darryl ook les. Dat is niet altijd gemakkelijk. "Buiten op straat is iedereen hetzelfde. Maar hier zijn er verschillen. Oudere jongens vinden dat soms moeilijk. Dan zeg ik ze wat en dan worden ze boos. Omdat ze door een jonkie iets uitgelegd krijgen. Maar ik ben prof en zij nog lang niet. Dus zij moeten respecteren wat ik gedaan heb. De meeste jongens die van

▶ Foto: Mylène Siegers

de straat komen, kijken naar mij en zien een dun jongetje. En dan denken ze, die pak ik wel even". Darryl lacht even. "Dan dwing ik respect af". Maar de plicht tot respect gaat verder dan dat. Hij wil dat de jongens leren. Zich ontwikkelen, zoals hij dat heeft kunnen doen. De school moet beter worden. In alles. Dat is die loyaliteit weer. De verantwoordelijkheid. "Dat is een verschil tussen hier en Amsterdam, waar de beste vechters vandaan komen. De mentaliteit. De discipline. Je komt op de mat en je zegt helemaal niks. Hier kunnen we nog een beetje rustig praten of chillen in de bar. In Amsterdam heb ik met tien andere profs getraind, dat was zo zwaar en iedereen deed mee. Ik hield het niet eens vol. Maar ik kon niet stoppen, want dan gaat iedereen je aankijken, dus je moet. Je moet. Als ik hier les geef en ik zeg 'tien keer opdrukken' dan wil ik dat iedereen mee-

doet. Net als in Amsterdam. Anders doen we het nog een keer, en ik ga net zo lang door tot iedereen de tien heeft gedaan zoals ik het wil zien". Het zijn geen loze woorden. Op een avond zag ik Darryl als trainer in actie. Voor hem stond een grote groep van veertig, vijftig mensen. Ouder en jonger, man en vrouw. Iedereen gehoorzaamde Darryl die met zijn priemende ogen tot op de achterste rij toezicht hield. In de eerste minuten was er nog iets van gezelligheid, daarna werd dat snel minder. Niet praten, niet lachen, meedoen op de correcte manier. Opdrukken op ellebogen en knokkels, afwisselende posities, meer doen dan je denkt dan je kunt. De zwakste van de groep die het lot van de meerderheid bepaalt: smokkelt hij, dan moet iedereen nog tien, twintig keer opdrukken. Het lachen vergaat je vanzelf wanneer je overal pijn hebt en je moet nog vijf keer. Maar je wordt er beter van. Dat

wel. "Ik heb jongens slecht voorbereid de wedstrijd in zien gaan. Die gaan KO en ze komen nooit meer terug. Het is een waste of talent".

Thuisbasis

De liefde voor de sportschool houdt hem in Den Haag. "Het is gewoon echte vriendschap. Familie". Amsterdam trekt ook: daar zijn de sparringpartners die hij nooit aan hoeft te moedigen. Dus daar kan hij beter worden. Als prof-vechter moet hij aan zichzelf denken. Wat zou hij doen als er een financieel aanbod komt dat hij niet kan weigeren, vraag ik. Darryl: "Ik kan alle kanten op". Nee, je moet kiezen, dring ik aan. Dan zegt hij: "Elke vechter heeft een thuisbasis nodig en dit is mijn thuisbasis. Dus als ik wedstrijdgericht zal gaan trainen, dan mischien vier keer in Amsterdam en één keertje hier. Om gewoon op niveau te blijven, kan ik hier trainen. Maar als

ik vooruit wil komen ... ja. Ze zeggen altijd dat Hagenezen eigenwijs zijn. En hier is het gewoon goed". Het is alletwee waar. Amsterdam waar hij heen moet. "Als ik zo door blijf gaan, moet ik met meer profs trainen". Den Haag waar hij thuis hoort: "Geboren en getogen. Toen ik een keer nogal ernstig geblesseerd was, kwamen mijn trainers gewoon bij me thuis. Mijn moeder deed open want ik lag onder een dekentje naar de tv te kijken. Dat vergeet ik niet". We praten erover door tot hij uiteindelijk de knoop doorhakt: "Ik heb liever dat ik hier blijf en deze sportschool groot maak dan dat ik zelf groter word. Ze zeggen wel dat sommige nationaliteiten niet met elkaar kunnen opschieten maar je kunt beter met een andere cultuur samenwerken dan kom je er toch beter uit. Surinamers onderling botsen veel meer, geloof mij maar".